

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.419 van 14 april 2014
in de zaak A. 211.869/XIV-35.520**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sonila Tuci
 kantoor houdend te 1030 Brussel
 Eugène Plasky laan 144
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 6 maart 2014, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 118.283 van 31 januari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 14 maart 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Daargelaten de vraag of verzoeker zich rechtstreeks kan beroepen op richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins

internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, is de verwijzing naar artikel 14, vierde lid, van die richtlijn niet dienstig aangezien die bepaling enkel van toepassing is bij het intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen van een verleende status terwijl verzoeker in casu wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Waar verzoeker verwijst naar artikel 17 van bovenvermelde richtlijn en aanvoert dat “het gevaar (...) de uitsluiting (moet) verantwoorden”, gaat hij er verkeerdelijk van uit dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 17, d), van die richtlijn valt. Verzoeker werd in casu uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet), juncto artikel 1, F, (b), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, (Vluchtelingenverdrag), zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, motiveert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest wel degelijk de ernstige redenen en de verantwoordelijkheid van verzoeker om hem uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Uit het eerste middel blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van die motivering en er kritiek op uit zodat het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. In de mate dat verzoeker in zijn eerste middel tracht aan te tonen dat hij niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, F, van het Vluchtelingenverdrag valt, raakt zijn uiteenzetting de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Het beginsel “non bis in idem” houdt in dat men niet tweemaal voor hetzelfde misdrijf kan worden gestraft. Evenzo kan men niet opnieuw worden berecht of gestraft voor een feit waarvan men reeds is vrijgesproken. De beoordeling of een asielzoeker bij bepaalde feiten betrokken is geweest en of hij op grond van die feiten en van bepaalde omstandigheden dienaangaande al dan niet moet worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, vormt echter geen nieuwe berechting van dezelfde feiten. Het gaat niet om een nieuwe bestraffing, het betreft enkel de vraag of aan de voorwaarden voor uitsluiting in de zin van artikel 55/2 en/of 55/4 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in casu het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, niet van toepassing zijn. Het derde en het vierde middel zijn kennelijk niet-ontvankelijk.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op veertien april tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams